

sobota, 06.06.2026

Burkina Faso: powstaje Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Tanwace

W dniach 7-12 czerwca 2026 r. Wilno stanie się światowym centrum refleksji nad Bożym Miłosierdziem. VI Światowy Apostolski Kongres Miłosierdzia odbywa się pod hasłem „Budujemy Miasto Miłosierdzia”. To zaproszenie, aby spojrzeć na miejsca związane z orędziem Miłosierdzia Bożego nie tylko jako na przestrzeń kultu i pielgrzymowania, lecz także jako na wspólnoty, w których modlitwa, pojednanie i konkretna pomoc człowiekowi tworzą jeden porządek życia. W tę logikę chce wpisać się także powstające Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Tanwace w Burkina Faso.

Wilno, gospodarz tegorocznego Kongresu, zajmuje szczególne miejsce w historii kultu Bożego Miłosierdzia. To tutaj, według dzienniczka św. Siostry Faustyny Kowalskiej, powstał pierwszy obraz Jezusa Miłosiernego; tutaj działał również bł. ks. Michał Sopoćko, spowiednik św. Faustyny i jeden z najważniejszych apostołów orędzia Miłosierdzia. Oficjalne materiały Kongresu zapraszają uczestników do Wilna w dniach 7-12 czerwca 2026 r. pod hasłem: „Together, let's build a City of Mercy” – „Budujmy razem Miasto Miłosierdzia”.

Hasło to można odczytać nie tylko organizacyjnie, ale także duchowo. W chrześcijańskiej tradycji „miasto” oznacza coś więcej niż przestrzeń zabudowaną. Jest obrazem wspólnoty uporządkowanej przez to, co kocha. Św. Augustyn w „Państwie Bożym” pisał o dwóch miastach zrodzonych z dwóch miłości: miłości własnej i miłości Boga. W tej perspektywie „Miasto Miłosierdzia” oznacza wspólnotę, w której miłość Boga i miłość człowieka organizują życie: modlitwę, liturgię, sakrament pojednania, troskę o ubogich, chorych, samotnych i odrzuconych.

Tak rozumiane miłosierdzie nie zatrzymuje się na nabożeństwie. Staje się miejscem, rytmem posługi, konkretną odpowiedzią na ludzkie cierpienie. Właśnie tę logikę można dostrzec w najważniejszych miejscach związanych z orędziem Bożego Miłosierdzia.

W Krakowie-Łagiewnikach Sanktuarium Bożego Miłosierdzia jest przede wszystkim miejscem modlitwy, pielgrzymowania i sakramentu pojednania. Ale obok kultu rozwijają się tam także konkretne dzieła miłosierdzia. Przy Rektoracie Sanktuarium działa Fundusz Miłosierdzia, z którego finansowane są posiłki dla osób potrzebujących. W ogłoszeniach duszpasterskich Sanktuarium regularnie pojawia się informacja o przekazywaniu 150 porcji ciepłego posiłku dla podopiecznych Dzieła Pomocy św. Ojca Pio; taki komunikat opublikowano m.in. w styczniu, lutym, marcu i kwietniu 2026 r. To ciche, systematyczne działanie pokazuje, że miejsce Miłosierdzia nie jest tylko przestrzenią przyjmowania pielgrzymów, ale również źródłem konkretnej pomocy dla ubogich i bezdomnych.

Z Łagiewnikami związana jest także codzienna posługa Zgromadzenia Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia. Prowadzony przez siostry Młodzieżowy Ośrodek Wychowawczy im. św. Siostry Faustyny kontynuuje pierwotne dzieło apostolskie Zgromadzenia wobec dziewcząt i kobiet potrzebujących głębokiej odnowy moralnej; obecnie pod opieką sióstr są dziewczęta w wieku szkolnym, kierowane przez sady dla nieletnich. To ważny znak: tam, gdzie rozwija się kult Miłosierdzia, pojawia się również przestrzeń przyjęcia i odbudowy i formacji człowieka.

Podobną logikę można dostrzec w Płocku, gdzie pamięć o pierwszym objawieniu Jezusa Miłosiernego św. Sióstrze Faustynie łączy się z tradycją posługi Sióstr Matki Bożej Miłosierdzia wobec dziewcząt i kobiet w trudnych sytuacjach życiowych. Także Wilno, które w

czerwcu stanie się miejscem światowego Kongresu, niesie nie tylko pamięć o obrazie Jezusa Miłosiernego i bł. ks. Michała Sopoćce. W mieście działa Hospicjum bł. ks. Michała Sopoćki, związane ze Zgromadzeniem Sióstr Jezusa Miłosiernego, założonym przez ks. Sopoćkę jako odpowiedź na objawienia św. Faustyny.

W ten sposób Wilno, Łagiewniki i Płock pokazują, że „Miasto Miłosierdzia” nie jest hasłem abstrakcyjnym. Oznacza miejsce, w którym kult prowadzi do czynu, a modlitwa znajduje przedłużenie w służbie: wobec chorych, ubogich, dziewcząt, kobiet, rodzin i wszystkich, którzy zostali zranieni przez samotność, przemoc, wykluczenie lub ubóstwo.

W tej perspektywie warto spojrzeć na projekt, który dopiero powstaje – Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Tanwace w Burkina Faso. Nie jest ono jeszcze w pełni ośrodkiem pielgrzymkowym, którego skalę można by porównywać z Łagiewnikami, Wilnem czy Płockiem. Jest natomiast nowym, misyjnym dziełem w kraju dotkniętym przemocą, przesiedleniami i ubóstwem, które od początku chce być pomyślane szerzej niż tylko jako miejsce liturgii.

Burkina Faso, położone w regionie Sahelu, od lat doświadcza głębokich napięć społecznych i dramatów związanych z przemocą oraz niepewnością życia codziennego. Materiały projektu wskazują, że w takich realiach potrzebna jest stała, bezpieczna przestrzeń modlitwy, pojednania i wsparcia, która będzie leczyć rany i odbudowywać więzi wspólnotowe. W Tanwace powstała już Kaplica Miłosierdzia; decyzją kard. Philippe’a Ouédraogo została nazwana Sanktuarium Miłosierdzia Bożego, a misję szerzenia kultu powierzono polskim pallotynom, w szczególności ks. Stanisławowi Filipkowi SAC.

Projekt w Tanwace można więc odczytać jako próbę budowania lokalnego „miejsca miłosierdzia” w afrykańskim kontekście. Jego sens nie ogranicza się do wzniesienia budynku sakralnego. Chodzi o stworzenie przestrzeni, w której znajdzie się miejsce na modlitwę, sakrament pojednania, formację, przyjęcie pielgrzymów i konkretne dzieła pomocy społecznej. W dalszej wizji rozwoju kompleksu przewidziano m.in. Dom Miłosierdzia dla kobiet w ciąży pozostawionych bez wsparcia, odrzuconych przez rodziny lub dotkniętych trudnymi lokalnymi uwarunkowaniami obyczajowymi.

Sama koncepcja przestrzenna Tanwaki również ma służyć tej logice. Nie chodzi jedynie o układ architektoniczny, ale o miejsce, które prowadzi człowieka od wejścia ku modlitwie, od zgromadzenia ku pojednaniu, od celebracji ku dziękczynieniu. Projekt opisuje sanktuarium jako czytelną drogę: od bramy i placu wejściowego, przez przestrzeń wspólnotową i liturgiczną, ku wzgórzu z krzyżem i miejscem modlitwy. W tej wizji elementy funkcjonalne – dojścia, miejsca skupienia, przestrzeń celebracji, strefy ciszy i spowiedzi – mają służyć praktyce duchowej i wspólnotowej, a nie tylko organizacji ruchu pielgrzymów.

Projekt Tanwaki nie funkcjonuje w próżni. W ostatnich miesiącach z rzeczywistością pracy polskich pallotynów w Burkina Faso i Wybrzeżu Kości Słoniowej zapoznawał się abp Tadeusz Wojda SAC, metropolita gdański i przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski, który na przełomie stycznia i lutego 2026 r. odwiedził tamtejsze placówki misyjne, spotykał się z miejscowymi biskupami oraz odwiedzał budowane sanktuaria. Z kolei 22 maja 2026 r. ks. Stanisław Filipek SAC przedstawił projekt Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Tanwace kard. Grzegorzowi Rysiowi, metropolicie krakowskiemu – pasterzowi Kościoła, którego duchowa mapa jest nierozdzielnie związana z Łagiewnikami.

Te dwa fakty pokazują, że powstające dzieło w Burkina Faso nie jest odległą inicjatywą misyjną oderwaną od doświadczenia Kościoła w Polsce. Przeciwnie – wpisuje się w samą logikę polskiego dziedzictwa Bożego Miłosierdzia, które nigdy nie ograniczało się wyłącznie do nabożeństwa, modlitwy czy pielgrzymowania. Orędzie przekazane przez św. Siostrę Faustynę domaga się konkretnego

czynu: miłosierdzia okazanego człowiekowi ubogiemu, choremu, samotnemu, odrzuconemu i poranionemu. W tym sensie projekt w Tanwace łączy misyjne doświadczenie pallotynów, duchowe dziedzictwo Krakowa-Łagiewnik, Płocka i Wilna oraz ewangeliczną zasadę, że wiara bez uczynków pozostaje martwa. Budowane w Burkina Faso Sanktuarium Miłosierdzia Bożego ma być więc nie tylko miejscem kultu, ale także przestrzenią, w której wiara wyraża się przez konkretne dzieła miłosierdzia w służbie człowiekowi.

Program tegorocznego Kongresu w Wilnie pokazuje, że „Miasto Miłosierdzia” nie jest jedynie hasłem duchowym, ale konkretną drogą Kościoła: od pamięci o doświadczeniu Bożego Miłosierdzia, przez głoszenie Słowa i modlitwę, aż po działanie, dzieła miłosierdzia i kontemplację Serca Jezusa. Wśród tematów kongresowych pojawiają się m.in. pamięć jako fundament Miasta Miłosierdzia, modlitwa, która prowadzi do wyjścia ku innym, dzieła miłosierdzia jako droga ewangelizacji, pomoc w obliczu wojny, odnowa parafii oraz pytanie, jak nie pozostać obojętnym wobec ludzkiego cierpienia. W tej właśnie perspektywie można odczytać także powstające Sanktuarium Miłosierdzia Bożego w Tanwace: nie jako gotowe centrum pielgrzymkowe porównywalne ze skalą Łagiewnik czy Wilna, lecz jako nowe, misyjne „miejsce miłosierdzia”, które w realiach Sahelu chce połączyć pamięć o Bożym Miłosierdziu, modlitwę, pojednanie, formację i konkretną pomoc człowiekowi.

Źródło:

<https://www.niedziela.pl/arttykul/124473/>